

Arrest

nr. 135 550 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN WOENSEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden op correcte wijze als volgt opgelijst in de nota met opmerkingen:

“Verzoeker diende d.d. 28 juli 2010 een visumaanvraag kort verblijf type C in bij de Belgische autoriteiten. Bij beslissing van 8 september 2010 werd de afgifte van een visum geweigerd.

Op 12 oktober 2011 diende hij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam d.d. 29 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 maart 2012 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen diende verzoeker op 29 maart 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 april 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde d.d. 26 juni 2012, bij arrest nr. 83.690, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juli 2012 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 16 april 2012, werd d.d. 22 april 2013 onontvankelijk werd verklaard. Diezelfde dag werd het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen”.

De beslissing van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 12.10.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 28.06.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 06.07.2012 en aan betrokkene betekend op 11.07.2012, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert hij gezocht wordt in zijn land van herkomst, dat bij een terugkeer zijn veiligheid niet gewaarborgd is en dat zijn fysieke veiligheid en zijn gezondheid in gevaar zouden zijn. Echter, hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2011 in België, zou een sociaal en emotioneel netwerk hebben in België en zou een vriendenkring hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

De beslissing van dezelfde dag tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 28.06.2012

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.07.2012, aan betrokkene betekend op 11.07.2012.

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.07.2012, aan betrokkene betekend op 11.07.2012”.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt samen met de verwerende partij op dat verzoeker geen middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing. Dit wordt ook verduidelijkt door het feit dat verzoeker onder het kopje “B. Bestreden beslissing” enkel de eerste bestreden beslissing vermeldt. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij in haar nota is in de aangegeven mate gegrond.

De Raad merkt voor wat betreft de eerste bestreden beslissing ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een definitieve beslissing - er werd hiertegen geen middel ontwikkeld en de termijn om alsnog een beroep in te dienen is al lang verstreken - is verzoeker onderhevig aan een definitief inreisverbod van 3 jaar. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod immers als volgt: “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”.

Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing niets anders dan vast te stellen dat verzoeker in het Rijk verblijft en onder definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Hij kan dan enkel vaststellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en dat hem aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het beroep is in zijn geheel onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

M. EKKA